

[Poul H. Møller]

frem den animerer til besparelser lige for øjeblikket. Det ville være klar ulogik, hvis det var sådan, at proportionalt med et lands økonomiske vanskeligheder blev truslen om en optrapning af faren for et angreb reduceret, idet man sagde: det lille Danmark har for tiden ikke råd til at ofre alt for meget på sit forsvar, så vi må vente med at angribe, til det er kommet i en bedre økonomisk situation, hvor de har fået bedre våben. Tværtimod ville det være et klart svaghedstegn, som kunne animere en eventuel angriber til at trykke på knappen. Vi vil derfor naturligvis gå imod dette dagsordensforslag såvel som det af SF stillede dagsordensforslag.

Ja, jeg tror jeg skal slutte her.

Lis Starcke (DR):

Som medlem af forsvarsudvalget er jeg ked af, at jeg ikke har været til møder, der har været holdt med en del af folketingets partier, som følgelig har fået oplysninger, som mit parti og jeg ikke har fået. Det synes jeg er en utilfredsstillende måde at skulle debattere på. Jeg kan godt se vanskeligheden ved at drøfte disse alvorlige ting for åbent tæppe, men vi når alligevel ikke videre uden at have befolkningen med. Det håber jeg i al fald ikke at man ønsker. Det eneste, man opnår ved at holde tingene skjult, er, at folk må drage deres slutninger ud fra halvkvædede viser og derfor med risiko for at drage forkerte slutninger. I al fald burde dog samtlige partier have så mange kendsgerninger som muligt at bygge på.

Det er utilfredsstillende at skulle tage stilling ud fra avisartikler, hvor vi ved, at nogle er farvede og andre er sat lidt stærkt op for at vække opmærksomhed, det er jo en sådan tid, vi lever i. Derfor har jeg imødeset de to forespørgsler om forsvaret og om Danmarks sikkerhed med forventning om, at der skabes klarhed over en del vigtige forhold. Og jeg kan jo stadig sætte min lid til, at der ved den forespørgselsdebat, vi skal have om sikkerheden, måske kommer lidt flere ting frem. Det har jeg ligesom på fornemmelsen. Det er jo spørgsmål, som folketinget inden længe nødvendigvis må tage stilling til, og som befolkningen også må have besked om. Det er ikke for tidligt med en virkelig dybtgående debat herom.

Der er kun få, der ikke ønsker nedrustning eller flest mulige besparelser, dels for at kunne sætte ind på andre områder inden for landets grænser, dels for uden for landets grænser at kunne afhjælpe nøden i u-landene og blandt verdens mange ulykkelige flygtninge. Der er ikke noget forunderligt i, at forsvarsstaben kæmper for at få midler nok til at opfylde de krav, som ledelsen betragter som absolut nødvendige for et forsvarligt forsvar. Lige så vigtigt er det naturligvis, at politikerne søger at holde igen, søger at sikre sig, at der rationaliseres og planlægges klogest muligt, sådan at udgifterne kan holdes i ave.

Men vi er tilsluttet NATO, og det mener et stort flertal i den danske befolkning er den bedste forsvarsløsning i den givne situation. Som led i NATOs fællesskab har Danmark en forpligtelse til at løse sin part af forsvarsopgaverne. Vi oplever i den aktuelle situation – det har været nævnt før her i dag – at Norge fortæller os, at usikkerheden og dermed udgifterne bliver større for Norge, hvis Danmark skærer ned på sine udgifter.

Måske er det ikke allerbedst at diskutere ud fra en procentvis stigning eller en nulløsning, som ikke er nogen nulløsning, men det kan vel alligevel forenkle og forkorte lange forklaringer. Fra NATOs side ønsker man som bekendt mindst en forhøjelse på 3 pct. af forsvarsudgifterne for blot at kunne bevare den nuværende standard. Det begrundes med nedslidt materiel, at der må nyt og moderne materiel til, og at dette er umådelig kostbart, og med, at Sovjet og Warszawa-pagtlandene i det hele taget har moderniseret og optrappet ikke mindst deres flåder. Der ved er der ikke længere den ønskede balance mellem Øst og Vest, siger NATO, mens Sovjet agiterer og oplyser sine partnere og deres befolkning om lige det omvendte.

Her står så vi folketingsmedlemmer og skal tage stilling. Vi ser hele våbenkapløbet foran os, vi ser hele den ulykkelige situation, og en del af os føler os magtesløse. Vi har lige haft drøftelsen om langdistanceraketterne, hvorefter Danmark, ganske vist ikke med held, søgte at få afgørelsen udsat for ikke at forhindre genoptagelse af nedrustningsforhandlingerne. Nu læser man, at udenrigsminister Gromyko skal have udtalt, at hvis NATO-landene vil revidere deres stilling med hensyn til raketterne, så vil Sovjet overveje at begynde nedrustningsforhandlinger med